

HÒA THƯỢNG VIÊN MINH: NIỀM VUI CỦA NGƯỜI NÀY LẠI CÓ THỂ LÀ NỠI ĐAU CỦA NGƯỜI KHÁC, CON KHÔNG THẤY THẾ SAO ?

Chào Thầy. Con có một người bạn cho con lời khuyên là vào trang web của Thầy để coi và học hỏi, chủ yếu là để vui đi những gì con chưa ngộ ra trong cuộc sống, nhưng hiện con vẫn còn luẩn quẩn chưa biết làm sao để ra.

Xin Thầy cho con hỏi, con sinh ra và lớn lên trong một gia đình không thiếu ăn nhưng từ khi con nhận thức được thì con chỉ thấy một gia đình không an vui, một sự giả tạo. Người ta nói nếu đầu tàu đi sai thì con tàu tan vỡ. Đôi lúc con trăn trở nhiều lắm và tự hỏi vì sao? Anh em thì bất hoà, ba mẹ thì chia ly, như vậy là do tạo hoá kiếp số hay do bản thân gia đình con tự tạo nghiệp vậy Thầy?

Con rất muốn gia đình con hoà thuận như 20 năm trước đây và ao ước nếu có thể quay về với tuổi thơ thì tốt biết mấy.

Thưa Thầy, con nên làm gì để tự mình tìm đến với niềm vui mà mỗi gia đình đều có?

Con cảm ơn Thầy.

TRẢ LỜI:

Niềm vui trong quá khứ đã qua rồi, niềm vui trong tương lai thì chưa đến, sao con lại tìm niềm vui trong cái đã qua đi và cái không biết bao giờ mới đến?

Những niềm vui ấy thực ra quá mỏng manh, quá tạm bợ và quá dễ vỡ tan, vì nó lệ thuộc vào người khác, vào hoàn cảnh, vào điều kiện bên ngoài, mà không ai có thể đảm bảo là nó sẽ mãi vững bền. Cho nên không bao giờ có niềm vui thật sự trong gia đình hay trong xã hội, vì trong những bối cảnh lệ thuộc vào nhau đó, niềm vui của người này có thể là nỗi đau của người khác, con không thấy thế sao?

Niềm vui thật sự chỉ có tại đây và bây giờ ngay trong lòng con, đó là sự an nhiên tự tại của tâm hồn, không lệ thuộc bất kỳ ai hay bất cứ điều kiện nào.

Những người đang được hạnh phúc nhờ lệ thuộc vào điều kiện bên ngoài là những người thật ra đang nuôi dưỡng mầm mống khổ đau, bất hạnh. Còn những ai đang đau khổ vì mất đi những điểm tựa bên ngoài là người đang phát hiện ra tính tạm bợ, bất toàn trong sự lệ thuộc vào mối quan hệ mỏng manh, dễ dàng tan vỡ bên ngoài, mới có thể trở về tìm lại hạnh phúc tự tại bên trong chính mình.

Trong Bốn Chân Lý Mầu Nhiệm, ai thấy ra Khổ Đế ở đời, người ấy mới có thể trở về với sự tịnh lạc của Niết-bàn. Đó là lý do vì sao Phật dạy sống không nương tựa (anissito viharati), không bám víu bất kỳ điều gì ở đời (natthi loke upadiyati). Và Chúa nói rằng kẻ nào chịu thiệt thòi trên thế gian này, người ấy sẽ được ân phúc trên nước Thiên Đàng. Niết-bàn hay nước Thiên Đàng chính là niềm vui thật sự an nhiên tự tại thoát khỏi mọi lệ thuộc, niềm vui ấy vốn đã sẵn có trong con.

Vậy tại sao con đã thấy ra những nỗi khổ bất toàn trong mối quan hệ đầy lệ thuộc, vẫn không chịu quay về với niềm hạnh phúc nơi chính mình mà cứ loay hoay nuôi tiếc những niềm vui đã mất trong quá khứ và hy vọng nôi lại niềm vui ở một tương lai vu vơ bất định?...